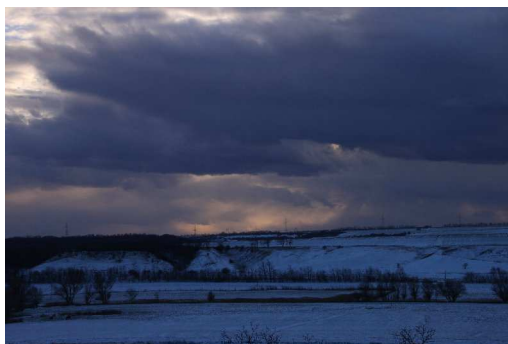

A mi völgyünk

Alig látok már valamit – gondoltam magamban, miközben próbáltam betalálni a túvel a kongré megfelelő pontjára. Decemberben nagyon rövidek a nappalok. Kevés az idő ahhoz, hogy karácsonyra elkészüljön ez a kis keresztzemes kézimunka, amely egy vidéki, hófödte kistemplomot ábrázol. Felemeltem a fejem, és a függönyön keresztül láttam, hogy valóban párás szürkület lepte el a kis

bozótost, amelyet mi nemzeti parknak hívtunk. Ezt az ablak alatti húsz négyzetméternyi területet sosem műveltük meg, hanem meghagytuk olyannak, amilyenek a természet alakította. Amolyan kis dzsungel volt ez, remek lakhely a sündisznóknak, madaraknak, gyíkoknak, bogaraknak. Nyáron néha itt heverészik a szomszéd tanya nagy vörösesbarna kuttyája is, aki a dombokon szokott kószálni. Kedvenc pihenőhelyét egy kifeküdt ovális alakú terület jelzi. Visszatettem a kézimunkát a dobozba, és elmacskásodott lábaimat megnyújtóztattam, majd nehézkesen felkeltem az alacsony kanapéról. Felhúztam a cipőmet, ami szokásosan az öt ujjam helyére történő beigazításával kezdődött. Két és fél éve kedvenc lábbelím az ötujjas cipő, ami nagyon kényelmes viselet. Az ismerősök körében csudabogárnak számítok e külön és egyedi lábviselettel. Felkaptam kockás kiskabátomat, kinyitottam az ajtót és kiléptem a teraszra. A domboldalban a szőlőtőkék már rég ledobták megbarnult leveleiket. A domb lábánál kezdődő szépséges rétet – a Váli völgyet - a ráereszkedő pára sejtelmessé tette. A rét túlsó felén sorakozó néhány fa jelezte a kispatak nyomvonalát. A parton, a szokásos helyen ott legelészett a három ló: a fehér és a két barna. A párás-ködös, csípős hidegben fázósan húztam összebb a kabátomat, de túl lusta voltam a cipzárt is felhúzni. Pár percig lenyűgözve álltam ott. A völgy mindig elbűvölő volt. Valahányszor lenéztem mindig valami újdonság féle érzés árasztott el. A látvány mindig különböző volt, a napszaktól, az évszaktól és az időjárástól függően. Minden alkalommal azt gondoltam, hogy ennél szebb látvány nincs sehol a világon. Hirtelen az orromra hullott egy fehér pelyhecske, ... aztán még egy az arcomra... Havazik! Képzeld! Havazik! - rontottam be a házba, ahol szerelmem a laptopján dolgozott. Lelkesedésem azonnal átragadt őrá is, és dzsekijét magára kapva kiszaladtunk a teraszra. Hozzábújtam és ő a vállamat átölelte. Hosszasan álltunk a terasz korlátjánál, és néztük a mi völgyünket. A szürkületben lassan eltűntek a részletek. A völgy túlsó oldalán húzódó dombocskák vonulata összemosódott a sötétszürke hófelhőkkel. S mi csak álltunk ott a látványtól megigézve, a körülöttünk sokasodó hópelyhek forgatagában.